Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
ATHANASIA RANTOSE
přednesené dne 12. června 2025 [1]

**Věc C-209/24 P**

**VP**
**proti**

**Evropskému středisku pro rozvoj odborného vzdělávání (Cedefop)**

„Kasační opravný prostředek – Veřejná služba – Dočasný zaměstnanec – Odmítnutí prodloužení smlouvy dočasného zaměstnance na dobu neurčitou – Článek 266 SFEU – Opatření vyplývající ze zrušujícího rozsudku Tribunálu – Zkreslení důkazů – Jednací řád Soudního dvora – Článek 151 odst. 1 – Důvěrnost komunikace mezi advokáty“

## Úvod

1. Kasačním opravným prostředkem se VP (dále jen „navrhovatelka“) domáhá zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 7. února 2024, VP v. Cedefop (T-563/22, dále jen „napadený rozsudek“, EU:T:2024:72), kterým Tribunál zamítl její žalobu znějící na zrušení rozhodnutí výkonného ředitele Evropského střediska pro rozvoj odborného vzdělávání (Cedefop) ze dne 17. prosince 2021 (dále jen „sporné rozhodnutí“), jakož i rozhodnutí odvolací komise Cedefop ze dne 17. června 2022 (dále jen „rozhodnutí o zamítnutí stížnosti“), a dále na zaplacení odškodnění ve výši 5 000 000 eur jako náhrady nemajetkové újmy, která jí údajně vznikla.

2. Sporné rozhodnutí a rozhodnutí o zamítnutí stížnosti přijalo Cedefop v návaznosti na rozsudek Tribunálu ze dne 16. prosince 2020, VP v. Cedefop (T-187/18, dále jen „zrušující rozsudek“, EU:T:2020:613), který zrušil zejména rozhodnutí, kterými Cedefop zamítlo žádost navrhovatelky o prodloužení její smlouvy dočasného zaměstnance u této agentury.

3. V souladu s žádostí Soudního dvora se toto stanovisko zaměří na první důvod kasačního opravného prostředku, vycházející z porušení článku 266 SFEU, jakož i ze zjevně nesprávného posouzení z důvodu, že Tribunál zkreslil důkazy týkající se splnění povinností vyplývajících ze zrušujícího rozsudku, a dále na návrh Cedefop, aby byl dokument obsahující výměnu korespondence mezi dvěma advokáty vyňat ze spisu ve věci.

[1] – Původní jazyk: francouzština.

## Skutečnosti předcházející sporu

4. Navrhovatelka byla dne 16. listopadu 2007 přijata ze strany Cedefop jako dočasná zaměstnankyně k výkonu funkce právního poradce na základě smlouvy na dobu určitou, která byla prodloužena do 15. listopadu 2017. Před tímto posledně uvedeným datem zaslala výkonnému řediteli Cedefop žádost o prodloužení své smlouvy na dobu neurčitou od 16. listopadu 2017 [2], která byla zamítnuta rozhodnutím ředitele ze dne 12. května 2017. Navrhovatelka podala proti tomuto rozhodnutí stížnost, která byla zamítnuta rozhodnutím odvolací komise Cedefop (dále jen „odvolací komise“) ze dne 1. prosince 2017, a poté podala žalobu k Tribunálu.

5. Zrušujícím rozsudkem Tribunál zaprvé zrušil rozhodnutí ze dne 12. května a 1. prosince 2017 [3], zadruhé uložil Cedefop povinnost zaplatit navrhovatelce částku ve výši 30 000 eur jako náhradu majetkové újmy způsobené navrhovatelce, jakož i částku 10 000 eur jako náhradu nemajetkové újmy vzniklé navrhovatelce, zatřetí žalobu ve zbývající části zamítl a začtvrté uložil Cedefop náhradu nákladů řízení.

6. Dne 8. ledna 2021 zaslala navrhovatelka novému výkonnému řediteli Cedefop žádost o splnění povinností vyplývajících z tohoto rozsudku prodloužením její smlouvy a v návaznosti na první rozhodnutí [4] zrušené odvolací komisí [5], přičemž tento nový ředitel jí poté, co ji vyzval k předložení vyjádření [6], prostřednictvím sporného rozhodnutí sdělil, že vzhledem k tomu, že Cedefop uhradilo všechny částky, jejichž zaplacení nařídil Tribunál ve zrušujícím rozsudku, není třeba přijmout dodatečná opatření ke splnění povinností vyplývajících z uvedeného rozsudku. Stížnost proti tomuto rozhodnutí, kterou navrhovatelka podala dne 3. března 2022, byla zamítnuta rozhodnutím o zamítnutí stížnosti.

## Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

7. Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 2. září 2022 se navrhovatelka domáhala zaprvé zrušení sporného rozhodnutí, včetně souvisejícího a neoddělitelného rozhodnutí o neprodloužení její pracovní smlouvy na dobu neurčitou, jakož i rozhodnutí o zamítnutí stížnosti, zadruhé náhrady nemajetkové újmy, která jí údajně vznikla v důsledku těchto rozhodnutí, a zatřetí toho, aby byla Cedefop uložena náhrada nákladů řízení.

[2] – Její žádost se opírala o čl. 90 odst. 1 služebního řádu úředníků Evropské unie (dále jen „služební řád“), který se na základě článku 46 pracovního řádu ostatních zaměstnanců Evropské unie vztahuje na dočasné zaměstnance.

[3] – Tribunál v podstatě rozhodl, že rozhodnutí ze dne 12. května 2017 je stiženo zjevně nesprávným posouzením v rozsahu, v němž odůvodňuje neprodloužení smlouvy navrhovatelky zamýšleným zrušením právní služby Cedefop, a jelikož nelze vyloučit, že toto rozhodnutí mohlo být založeno na odlišném důvodu, vycházejícím ze ztráty důvěry ředitele Cedefop ve vztahu k navrhovatelce, že uvedené rozhodnutí bylo přijato v rozporu s právem být vyslechnut, právem na obhajobu a článkem 26 služebního řádu.

[4] – Dopisem ze dne 2. března 2021 (dále jen „rozhodnutí ze dne 2. března 2021“) výkonný ředitel tvrdil, že splnění povinností vyplývajících z rozsudku vyžaduje pouze náhradu majetkové a nemajetkové újmy, neboť účinky protiprávnosti zjištěné Tribunálem byly kompenzovány zaplacením náhrady škody.

[5] – Na základě stížnosti podané navrhovatelkou podle článku 90 odst. 2 služebního řádu jí předseda odvolací komise dne 29. července 2021 zaslal dopis, v němž uvedl, že tato komise se na svém zasedání dne 16. července 2021 rozhodla vyhovět její stížnosti ze dne 28. dubna 2021 a „zrušit“ rozhodnutí ze dne 2. března 2021, jelikož navrhovatelka neměla možnost k tomuto rozhodnutí předložit své vyjádření. Mezitím Tribunál zamítl žalobu navrhovatelky proti rozhodnutí ze dne 2. března 2021 usnesením ze dne 20. května 2022, VP v. Cedefop (T-534/21, EU:T:2022:327).

[6] – Uvedený nový ředitel zaslal navrhovatelce dne 7. září 2021 dopis, v němž ji informoval, že nezamýšlí přijmout dodatečná opatření, o která navrhovatelka požádala ve své žádosti, protože povinnost vyplývající ze zrušujícího rozsudku již byla zcela splněna, a vyzval ji, aby se k zamýšlenému rozhodnutí vyjádřila, což navrhovatelka učinila dne 15. října 2021.

8. Navrhovatelka uplatnila pět žalobních důvodů[7], z nichž první vzala na jednání zpět, zatímco ostatní čtyři Tribunál v napadeném rozsudku zamítl.

9. Pokud jde konkrétněji o druhý žalobní důvod vycházející z porušení článku 266 SFEU a zjevně nesprávného posouzení, Tribunál nejprve v bodě 36 napadeného rozsudku uvedl, že rozhodnutí o zamítnutí stížnosti doplňuje odůvodnění sporného rozhodnutí v tom smyslu, že zamítnutí prodloužení smlouvy navrhovatelky založilo nejen na úvahách uvedených v tomto rozhodnutí, ale také na úvahách týkajících se vnitřního fungování Cedefop, jak jsou shrnuty v bodě 37 napadeného rozsudku.

10. Dále měl Tribunál v bodě 38 napadeného rozsudku za to, že Cedefop splnilo povinnost pokračovat v posuzování žádosti navrhovatelky o prodloužení smlouvy a přijmout nové rozhodnutí nahrazující rozhodnutí ze dne 12. května 2017[8], jelikož, jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí stížnosti, Cedefop mělo ve fázi posuzování stížnosti navrhovatelky za to, že není namístě ji znovu přijmout do zaměstnání z důvodů týkajících se vnitřní organizace této agentury. Kromě toho v bodě 41 napadeného rozsudku Tribunál konstatoval, že odůvodnění, na němž bylo založeno nové zamítnutí žádosti navrhovatelky o prodloužení smlouvy, se lišilo od odůvodnění, na němž bylo založeno rozhodnutí ze dne 12. května 2017.

11. Konečně v bodech 43 a 44 napadeného rozsudku Tribunál rozhodl, že navrhovatelka nezpochybnila opodstatněnost důvodu založeného na vývoji vnitřní organizace Cedefop a že tento důvod sám o sobě postačoval k odůvodnění rozhodnutí o neprodloužení její smlouvy. Tribunál tedy v bodě 46 napadeného rozsudku dospěl k závěru, že argumenty, jimiž navrhovatelka zpochybňovala opodstatněnost důvodu vycházejícího z toho, že po zrušujícím rozsudku neměla být přijata žádná opatření, jelikož výplata odškodnění stanoveného tímto rozsudkem postačuje k zajištění jeho řádného provedení, musí být zamítnuty jako irelevantní.

## Řízení před Soudním dvorem a návrhová žádání účastníků řízení

12. Dne 17. března 2024 podala navrhovatelka proti napadenému rozsudku kasační opravný prostředek. Navrhuje, aby Soudní dvůr zrušil napadený rozsudek, uložil Cedefop povinnost zaplatit náhradu nemajetkové újmy, která jí vznikla, odhadnutou *ex aequo et bono* na 5 000 000 eur, a uložil Cedefop náhradu nákladů řízení o kasačním opravném prostředku i řízení před Tribunálem.

13. Cedefop navrhuje, aby Soudní dvůr kasační opravný prostředek zamítl, nařídil vynětí přílohy C.1 ze spisu a uložil navrhovatelce náhradu nákladů řízení.

[7] – Tyto žalobní důvody byly založeny na nedostatku pravomoci odvolací komise (první žalobní důvod), porušení článku 266 SFEU a zjevně nesprávném posouzení (druhý žalobní důvod), porušení povinnosti jednat s náležitou péčí (třetí žalobní důvod), porušení zásad legitimního očekávání, rovného zacházení a zákazu diskriminace (čtvrtý žalobní důvod) a zneužití pravomoci (pátý žalobní důvod).

[8] – Poznamenávám, že znění bodu 38 napadeného rozsudku je nejasné. Tribunál totiž nejprve uvedl, že „žalobkyně tvrdí, že je na Cedefop, aby na základě [zrušujícího rozsudku] pokračovalo v řízení […] a přijalo nové rozhodnutí […]“, aniž se výslovně vyjádřil k existenci takové povinnosti, a následně na tento argument odpověděl, že „[j]e však třeba uvést, že Cedefop v projednávané věci *tuto povinnost* splnilo“ (kurzivou zvýraznil autor stanoviska).

## Analýza

14. Jak jsem uvedl v úvodu tohoto stanoviska, moje analýza se zaměří na první z devíti důvodů kasačního opravného prostředku vznesených navrhovatelkou, vycházející ze zkreslení skutkových okolností obsažených ve spise [9], jakož i na návrh Cedefop na vynětí přílohy C.1 ze spisu.

### *K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku*

15. V rámci prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka poté, co uvedla, že Tribunál v bodě 38 napadeného rozsudku vyhověl druhému žalobnímu důvodu její žaloby, když uznal, že Cedefop je povinno přijmout náhradní rozhodnutí za účelem splnění povinností vyplývajících ze zrušujícího rozsudku [10], vytýká Tribunálu, že zkreslil důkazy, zejména rozhodnutí o zamítnutí stížnosti. Tribunál měl mít v bodech 22 a 34 až 38 napadeného rozsudku nesprávně za to, že sporné rozhodnutí a rozhodnutí o zamítnutí stížnosti provádějí zrušující rozsudek tím, že nahrazují rozhodnutí ze dne 12. května a 1. prosince 2017.

16. V následujících úvahách nejprve připomenu relevantní aspekty posouzení provedeného Tribunálem a poté posoudím existenci zkreslení důkazů tvrzeného navrhovatelkou.

#### *K posouzení Tribunálu*

17. Jak vyplývá z výroku zrušujícího rozsudku, Tribunál zrušil rozhodnutí ze dne 12. května a 1. prosince 2017 a uložil Cedefop náhradu majetkové a nemajetkové újmy způsobené navrhovatelce, přičemž žalobu „ve zbývající části“ zamítl. S výjimkou uložení povinnosti k náhradě majetkové a nemajetkové újmy Tribunál neposkytl žádné další informace o případných následných opatřeních, která mělo Cedefop přijmout.

18. V návaznosti na tento zrušující rozsudek vydalo Cedefop sporné rozhodnutí a v reakci na stížnost podanou navrhovatelkou i rozhodnutí o zamítnutí stížnosti, přičemž tato rozhodnutí byla předmětem napadeného rozsudku.

19. Tribunál v bodě 34 napadeného rozsudku zdůraznil, že Cedefop je při plnění povinností vyplývajících ze zrušujícího rozsudku povinno znovu posoudit žádost navrhovatelky o prodloužení smlouvy a přijmout nové rozhodnutí nahrazující rozhodnutí ze dne 12. května 2017 v souladu s výrokem tohoto rozsudku a s odůvodněním, které je jeho nezbytnou

[9] – Ostatní důvody uplatněné navrhovatelkou vycházejí z porušení povinnosti provést přezkum i bez návrhu a konstatovat nedostatek pravomoci odvolací komise k přijetí rozhodnutí o splnění povinností vyplývajících ze zrušujícího rozsudku (druhý a třetí důvod kasačního opravného prostředku), z porušení zásady „zákonného soudce“ uznané v článku 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) a z nedostatku pravomoci Tribunálu zrušit zrušující rozsudek (čtvrtý a pátý důvod kasačního opravného prostředku), z porušení článku 266 SFEU (šestý důvod kasačního opravného prostředku), z porušení právní zásady vycházející z rozsudků ze dne 25. října 2013, Komise v. Moschonaki (T-476/11 P, EU:T:2013:557, body 71 a 73), jakož i ze dne 16. října 2019, ZV v. Komise (T-684/18, EU:T:2019:748, bod 20) (sedmý důvod kasačního opravného prostředku), z nedostatku odůvodnění (osmý důvod kasačního opravného prostředku) a konečně z porušení práva být vyslechnut zakotveného v článku 47 Listiny (devátý důvod kasačního opravného prostředku). Všechny tyto důvody kasačního opravného prostředku směřují pouze proti odůvodnění napadeného rozsudku, na němž Tribunál založil zamítnutí druhého žalobního důvodu vycházejícího z porušení článku 266 SFEU a zjevně nesprávného posouzení (v tomto ohledu viz bod 9 tohoto stanoviska).

[10] – Tímto důvodem navrhovatelka tvrdila, že bylo povinností Cedefop na základě zrušujícího rozsudku obnovit řízení o posouzení její žádosti o prodloužení smlouvy a přijmout nové rozhodnutí, které by nahradilo napadené rozhodnutí, a dále že prodloužení její smlouvy bylo jediným možným opatřením k nápravě protiprávnosti zjištěné ve zrušujícím rozsudku. Uvádím, že i když navrhovatelka v nadpisech bodu VII.1 a v bodě 52 svého kasačního opravného prostředku tvrdí, že Tribunál „vyhověl“ druhému žalobnímu důvodu, podle mého názoru odkazuje na skutečnost, že Tribunál sice tento žalobní důvod zamítl, avšak podle jejího názoru uznal „povinnost [Cedefop] přijmout náhradní rozhodnutí“.

oporou. Tribunál však v bodě 47 napadeného rozsudku rozhodl, že navrhovatelka nemůže důvodně tvrdit, že Cedefop porušilo článek 266 SFEU a dopustilo se zjevně nesprávného posouzení, když rozhodlo o neprodloužení její pracovní smlouvy. Tribunál dospěl k tomuto závěru na základě dvou následujících důvodů.

20. Zaprvé Tribunál v bodě 38 tohoto rozsudku v podstatě konstatoval, že Cedefop splnilo povinnost, na kterou se navrhovatelka odvolávala, a to obnovit řízení o žádosti o prodloužení a přijmout nové rozhodnutí [11]. V bodě 35 uvedeného rozsudku Tribunál konstatoval, že výkonný ředitel Cedefop ve *sporném rozhodnutí* dospěl k závěru, že kromě vyplacení odškodnění přiznaného navrhovatelce zrušujícím rozsudkem „není v jeho pravomoci přijmout žádná další prováděcí opatření“. Dále v bodech 36 a 37 téhož rozsudku zdůraznil, že *rozhodnutím o zamítnutí stížnosti* odvolací komise „doplnila odůvodnění“ sporného rozhodnutí „tím, že zamítnutí prodloužení smlouvy odůvodnila také úvahami týkajícími se vnitřního fungování Cedefop“, a zejména skutečností, že Cedefop „zamýšlel reorganizovat způsob, jakým byla v agentuře zajišťována právní funkce […], aniž mělo v úmyslu znovu přijmout osoby nebo obnovit dřívější pracovní uspořádání“ [12].

21. Zadruhé v bodech 39 až 43 napadeného rozsudku Tribunál uvedl, že Cedefop nebylo povinno prodloužit smlouvu navrhovatelky, jelikož dočasný zaměstnanec nemá žádný nárok na prodloužení smlouvy, a pokud jde o argument, že opětovné přijetí navrhovatelky na její pracovní místo bylo v zájmu služby, navrhovatelka konkrétně nezpochybnila opodstatněnost důvodu založeného na vývoji vnitřní organizace Cedefop [13]. V bodě 46 tohoto rozsudku však Tribunál uvedl, že argument Cedefop vycházející z toho, že v návaznosti na zrušující rozsudek nebylo třeba přijmout žádná další opatření, je irelevantní, vzhledem k tomu, že se tato agentura ve sporném rozhodnutí, posuzovaném s ohledem na odůvodnění obsažené v rozhodnutí o zamítnutí stížnosti, vyjádřila k žádosti o prodloužení smlouvy [14].

22. Z toho tedy vyvozuji, že Tribunál v napadeném rozsudku založil zamítnutí druhého žalobního důvodu pouze na důvodu shrnutém v bodě 20 tohoto stanoviska, založeném na „vývoj vnitřní organizace Cedefop“, a zejména na úvaze, že tato agentura „zamýšlela reorganizovat způsob, jakým byla v agentuře zajišťována právní funkce“.

23. Po tomto upřesnění je třeba ověřit, zda – jak tvrdí navrhovatelka – Tribunál tím, že dospěl k závěru, že Cedefop řádně splnilo povinnosti vyplývající ze zrušujícího rozsudku, zkreslil důkazy, a konkrétně rozhodnutí o zamítnutí stížnosti.

*Ke zkreslení důkazů*

24. Navrhovatelka tvrdí, že až do září 2023 Cedefop neustále tvrdilo, že není nutné přijmout žádné rozhodnutí týkající se splnění povinností vyplývajících ze zrušujícího rozsudku a že žádné takové rozhodnutí nebylo přijato [15], zatímco Tribunál v napadeném rozsudku na základě zkreslení

[11] – Viz poznámka pod čarou 8 tohoto stanoviska.

[12] – Tento důvod vyplývá ze stran 16 a 17 rozhodnutí o zamítnutí stížnosti.

[13] – Bod 44 téhož rozsudku upřesňuje, že „tento důvod rozvinutý v rozhodnutí o zamítnutí stížnosti sám o sobě stačil k odůvodnění rozhodnutí o neprodloužení smlouvy žalobkyně“.

[14] – Jinými slovy, Tribunál odmítl argument navrhovatelky, že Cedefop porušilo článek 266 SFEU a dopustilo se zjevně nesprávného posouzení, neboť bez ohledu na to, zda měla být přijata opatření, přijala tato agentura v každém případě rozhodnutí, kterým splnila povinnosti vyplývající ze zrušujícího rozsudku.

[15] – Současně navrhovatelka poněkud rozporuplně tvrdí, že výkonný ředitel Cedefop zamítl její žádost o opětovné přijetí na pracovní místo, a to navzdory vyhlášení zrušujícího rozsudku.

skutkového stavu předpokládal, že rozhodnutí nahrazující zrušená rozhodnutí ze dne 12. května a 1. prosince 2017 bylo přijato, když se domníval, že rozhodnutí o zamítnutí stížnosti představuje takové nahrazující rozhodnutí. Cedefop namítá, že ačkoli k tomu nebylo povinno, opětovně posoudilo žádost navrhovatelky o prodloužení smlouvy a po tomto opětovném posouzení ji zamítlo. V rozhodnutí o zamítnutí stížnosti totiž odvolací komise dospěla k závěru, že Cedefop nemusí nutně opětovně posoudit žádost o prodloužení smlouvy, a podpůrně, že tuto žádost přesto posoudilo (a zamítlo).

25. V tomto ohledu připomínám, že z čl. 266 prvního pododstavce SFEU vyplývá, že orgán, jehož akt byl prohlášen za neplatný, je povinen přijmout opatření vyplývající z rozsudku, kterým byl tento akt prohlášen za neplatný od počátku [16].

26. Kromě toho podle ustálené judikatury Soudního dvora z čl. 256 odst. 1 druhého pododstavce SFEU a čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie vyplývá, že jedině Tribunálu přísluší zaprvé zjistit skutkový stav, kromě případu, kdy věcná nesprávnost jeho zjištění vyplývá z písemností ve spise, které mu byly předloženy, a zadruhé tento skutkový stav posoudit. Z toho vyplývá, že posouzení skutkového stavu nepředstavuje, s výhradou případu zkreslení důkazů předložených Tribunálu, právní otázku, která by jako taková podléhala přezkumu Soudního dvora [17]. O takové zkreslení se jedná, pokud se posouzení existujících důkazů jeví zjevně nesprávným nebo zjevně v rozporu s jejich zněním, aniž byly uplatněny nové důkazy. Toto zkreslení však musí zjevně vyplývat z písemností ve spisu, aniž je nutné provést nové posouzení skutkového stavu a důkazů. Pokud navrhovatel tvrdí, že došlo ke zkreslení důkazů, musí přesně označit důkazy, jež byly Tribunálem zkresleny, a prokázat pochybení v jeho analýze, které ho při posouzení vedlo k tomuto zkreslení [18].

27. V projednávané věci přijalo Cedefop v návaznosti na zrušující rozsudek sporné rozhodnutí, které bylo později potvrzeno rozhodnutím o zamítnutí stížnosti, jež je, jak zdůrazňuje Tribunál v bodě 38 napadeného rozsudku, rovněž relevantní pro přezkum legality sporného rozhodnutí.

28. Jsem toho názoru, že tím Cedefop splnilo povinnosti vyplývající ze zrušujícího rozsudku v souladu s článkem 266 SFEU a splnilo svou povinnost odpovědět na žádost a následnou stížnost navrhovatelky. V tomto ohledu navrhovatelka ve svých tvrzeních patrně zaměňuje dva odlišné aspekty: otázku *existence* rozhodnutí týkajícího se splnění povinností vyplývajících ze zrušujícího rozsudku a otázku *opodstatněnosti* rozhodnutí, kterým Cedefop dospělo k závěru, že splnilo povinnosti vyplývající ze zrušujícího rozsudku (tj. sporného rozhodnutí doplněného rozhodnutím o zamítnutí stížnosti).

[16] – Soudní dvůr rozhodl, že podle tohoto ustanovení v případě, že akt byl zrušen nebo je neplatný, orgány, které tento akt vydaly, jsou toliko povinny přijmout opatření vyplývající z tohoto rozsudku. V důsledku toho orgány mají široký prostor pro uvážení, aby rozhodly o prostředcích, které je třeba použít k nápravě zjištěné protiprávnosti, přičemž tyto prostředky musí být slučitelné s výrokem dotčeného rozsudku a s odůvodněním, kterým je nezbytně podepřen (viz zejména rozsudek ze dne 29. listopadu 2018, Bank Tejarat v. Rada, C-248/17 P, EU:C:2018:967, bod 68 a citovaná judikatura). Tribunál upřesnil, že při výkonu posuzovací pravomoci, kterou administrativě svěřuje článek 266 SFEU, je administrativa povinna zvolit mezi jednotlivými možnými opatřeními, která jsou v souladu s odůvodněním zrušujícího rozsudku, jakož i se zásadami a pravidly unijního práva, aby sladil služební zájmy a potřebu chránit odpovídajícím způsobem práva žalobce, a že při hledání prováděcího opatření musí dotčený orgán nebo subjekt zejména dbát na to, aby přijatá opatření nebyla v rozporu se zásadami a pravidly unijního práva a nebyla zatížena stejnými nesrovnalostmi, jaké byly zjištěny ve zrušujícím rozsudku (viz zejména rozsudek ze dne 23. října 2024, ZR v. EUIPO, T-634/22, EU:T:2024:746, body 42 a 45, jakož i citovaná judikatura).

[17] – Viz rozsudek ze dne 12. prosince 2024, DD v. FRA (C-130/22 P, EU:C:2024:1018, bod 26 a citovaná judikatura).

[18] – Viz rozsudek ze dne 12. prosince 2024, DD v. FRA (C-130/22 P, EU:C:2024:1018, bod 27 a citovaná judikatura).

29. Je však třeba posoudit, zda – jak tvrdí navrhovatelka – Tribunál tím, že dospěl k závěru, že Cedefop řádně splnilo povinnosti vyplývající ze zrušujícího rozsudku, zkreslil důkazy, a konkrétně rozhodnutí o zamítnutí stížnosti.

30. V tomto ohledu zaprvé uvádím, že výkonný ředitel Cedefop sporným rozhodnutím odpověděl na žádost navrhovatelky o splnění povinností vyplývajících ze zrušujícího rozsudku, přičemž v podstatě zdůraznil, že účinky protiprávnosti konstatované Tribunálem ve zrušujícím rozsudku byly napraveny zaplacením náhrady nařízené tímto rozsudkem.

31. Zadruhé uvádím, že v rozhodnutí o zamítnutí stížnosti odvolací komise mimo jiné posoudila námitku týkající se porušení článku 266 SFEU ze strany Cedefop. Zejména na stranách 16 a 17 tohoto rozhodnutí Cedefop zamítlo argumenty týkající se „odůvodnění [zrušujícího rozsudku] týkajícího se zrušení právní služby a neprodloužení smlouvy žalobkyně“ [19]. Tato část uvedeného rozhodnutí se v podstatě skládá ze tří argumentů, v nichž odvolací komise upřesnila:

– zaprvé, že náhrada veškeré majetkové a nemajetkové újmy byla stanovena soudem *ex aequo et bono* s ohledem na to, že v důsledku zjištěných nesrovnalostí navrhovatelka „přišla o možnost“ prodloužit smlouvu [20] a že Tribunál nezaujal a nemohl zaujmout stanovisko k otázce obnovení interní právní služby Cedefop [21];

– zadruhé, že rozhodnutí o zřízení funkce interního právního poradce v rámci Cedefop [22] bylo přijato výkonným ředitelem a podpořeno výkonným výborem [23] a že toto rozhodnutí nesouviselo se specifickou situací navrhovatelky, ani s posouzením, na němž bylo založeno rozhodnutí bývalého ředitele neprodloužit její smlouvu, a ani se zrušujícím rozsudkem;

– zatřetí, že na základě důkladného a transparentního posouzení stávajícího stavu hodlá Cedefop reorganizovat způsob, jakým je zajišťována právní funkce, s cílem omezit zjištěná rizika, aniž má v úmyslu znovu přijmout osoby nebo obnovit dřívější pracovní uspořádání.

32. Konečně zatřetí zdůrazňuji, že Tribunál v bodě 18 napadeného rozsudku konstatoval, že sporným rozhodnutím „výkonný ředitel Cedefop nutně rozhodl […], že není důvod prodloužit pracovní smlouvu žalobkyně“ a v bodě 38 tohoto rozsudku uvedl, že rozhodnutím o zamítnutí stížnosti – které podle jeho posouzení uvedeného v bodě 22 uvedeného rozsudku doplňovalo odůvodnění sporného rozhodnutí – Cedefop posoudilo a zamítlo žádost o prodloužení smlouvy „na základě úvah týkajících se vnitřní organizace této agentury“ [24].

33. V této souvislosti je třeba posoudit, zda se Tribunál tím, že měl za to, že odvolací komise rozhodnutím o zamítnutí stížnosti doplnila dodatečný důvod pro zamítnutí žádosti navrhovatelky, dopustil v napadeném rozsudku zkreslení důkazů. Toto posouzení se týká

[19] – Tyto pasáže tvoří poslední část bodu C tohoto rozhodnutí.

[20] – Odvolací komise zdůrazňuje, že sama navrhovatelka požadovala náhradu majetkové újmy vzniklé z důvodu neprodloužení její smlouvy.

[21] – Odvolací komise připomíná, že podle ustálené judikatury nemůže Tribunál v rámci výkonu svých pravomocí vydávat příkazy orgánům Unie nebo tyto orgány nahrazovat.

[22] – Toto rozhodnutí vyplývá ze závěrů výkonného výboru předložených dne 3. března 2021, na které se navrhovatelka odvolává ve své stížnosti.

[23] – Odvolací komise uvádí, že navrhovaný harmonogram zahájení dotčeného výběrového řízení úzce souvisel s výsledkem výběrového řízení na ředitele lidských zdrojů.

[24] – Tribunál se opírá o třetí argument uvedený v bodě 31 tohoto stanoviska.

především výkladu třetího argumentu uvedeného v bodě 31 tohoto stanoviska, že tato komise připomněla, že z vnitřní reorganizace Cedefop, a zejména jeho právní služby, nevyplýval žádný úmysl znovu přijmout osoby nebo obnovit dřívější pracovní uspořádání [25].

34. V tomto ohledu je pravda, že není zřejmé, že odvolací komise tímto argumentem zamýšlela odůvodnit zamítnutí prodloužení smlouvy navrhovatelky také na základě důvodu, který se přidává k důvodu, na němž se zakládá sporné rozhodnutí, tj. jak zdůrazňuje Tribunál v bodě 38 tohoto rozsudku, „na základě úvah týkajících se vnitřní organizace této agentury“ [26]. Nelze však vyloučit, že tato pasáž může být vykládána jako implicitní zamítnutí žádosti navrhovatelky o prodloužení smlouvy. Odvolací komise totiž, když uvedla, že z důvodů, které nesouvisejí s osobní situací navrhovatelky, ale s vnitřní organizací právní služby, agentura neměla v úmyslu „znovu přijmout osoby nebo obnovit dřívější pracovní uspořádání“, pouze implicitně odkázala na to, že není nutné prodloužit smlouvu navrhovatelky, což představuje podpůrné odůvodnění odlišné od jediného odůvodnění sporného rozhodnutí, které se omezilo na konstatování, že Cedefop není povinno přijmout žádné další opatření ke splnění povinnosti vyplývající ze zrušujícího rozsudku.

35. Vzhledem k této možnosti, která je přinejmenším obhajitelná, se domnívám, že podmínky nezbytné pro zjištění zkreslení důkazů, jak jsou shrnuty v bodě 26 tohoto stanoviska, nejsou splněny, a zejména že posouzení důkazů, tj. rozhodnutí o zamítnutí stížnosti, ze strany Tribunálu není *zjevně v rozporu* se zněním tohoto rozhodnutí.

36. V případě, že by se Soudní dvůr s tímto výkladem ztotožnil, musel by být první důvod kasačního opravného prostředku zamítnut.

37. Naproti tomu v případě, že by měl Soudní dvůr za to, že odůvodnění Tribunálu je stiženo zkreslením důkazů, bude třeba prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku vyhovět, a v důsledku toho napadený rozsudek zrušit. Jak totiž vyplývá z bodů 37, 43 a 44 napadeného rozsudku, Tribunál při zamítnutí žaloby vycházel pouze z odůvodnění sporných rozhodnutí, které spočívalo ve vývoji vnitřní organizace Cedefop [27]. V takovém případě bude třeba posoudit, zda Soudní dvůr může rozhodnout o žalobě, což je otázka, kterou se budu zabývat v následujících bodech.

## *K žalobě*

38. Článek 61 statutu Soudního dvora Evropské unie stanoví, že pokud Soudní dvůr zruší rozhodnutí Tribunálu, může vydat sám konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje.

[25] – Připomínám, že tato pasáž rozhodnutí o zamítnutí stížnosti v původním anglickém znění zní takto: „[b]ased on a thourough and transparent assessment of the status quo performed in 2021 on the basis of 2020 data, Cedefop intends to reorganise the way the legal function works to mitigate the identified risks without intending to reinstate persons or past working organisations“ („[n]a základě důkladného a transparentního posouzení stávajícího stavu provedeného v roce 2021 na základě údajů z roku 2020 má Cedefop v úmyslu reorganizovat způsob, jakým je zajišťována právní funkce, s cílem omezit zjištěná rizika, aniž by mělo v úmyslu znovu přijmout osoby nebo obnovit dřívější pracovní uspořádání“).

[26] – Jinými slovy, uvedeným argumentem se odvolací komise v podstatě omezuje na vyvrácení tvrzení navrhovatelky, které v podstatě spočívá v tom, že rozhodnutí výkonného ředitele Cedefop o obnovení místa interního právního poradce v rámci Cedefop, podpořené výkonným výborem, nutně znamenalo prodloužení její smlouvy, aniž by se vyjádřila k nutnosti či vhodnosti tohoto prodloužení.

[27] – Je nutno konstatovat, že je obtížné pochopit důvod, který vedl Tribunál k tomu, aby rozhodl pouze o jednom ze dvou odůvodnění, které uvedlo ve sporném rozhodnutí, doplněném rozhodnutím o zamítnutí stížnosti, aniž považoval za nezbytné rozhodnout o hlavním důvodu zamítnutí žádosti navrhovatelky podle Cedefop, který vycházel z toho, že ke splnění povinností vyplývajících ze zrušujícího rozsudku nebylo třeba přijmout žádné pozdější opatření, přičemž tento důvod Tribunál pouze označil za irelevantní.

39. Domnívám se, že by tomu tak bylo v projednávané věci, pokud by Soudní dvůr dospěl k závěru, že je třeba zrušit napadený rozsudek. V takovém případě by totiž měl k dispozici všechny prvky nezbytné k rozhodnutí o druhém žalobním důvodu vycházejícím z porušení článku 266 SFEU a zjevné nesprávnosti posouzení [28].

40. Tímto důvodem kasačního opravného prostředku navrhovatelka v podstatě uplatňuje dva argumenty. Zaprvé tvrdí, že v rámci plnění povinností vyplývajících ze zrušujícího rozsudku mělo Cedefop pokračovat v přezkumu žádosti o prodloužení její smlouvy a přijmout nové rozhodnutí nahrazující sporné rozhodnutí, a zadruhé že prodloužení uvedené smlouvy bylo jediným možným opatřením k nápravě protiprávností konstatovaných ve zrušujícím rozsudku.

41. Pokud jde o první argument, připomínám, že z čl. 266 prvního pododstavce SFEU vyplývá, že orgán, jehož akt byl prohlášen za neplatný, je povinen přijmout opatření vyplývající z rozsudku, kterým byl tento akt prohlášen za neplatný, a dále že v návaznosti na zrušující rozsudek bylo Cedefop povinno přijmout opatření vyplývající z tohoto rozsudku [29], a jak uznává sám Tribunál v bodě 34 napadeného rozsudku, přijmout nový akt nahrazující rozhodnutí ze dne 12. května 2017.

42. V návaznosti na zrušující rozsudek přijalo Cedefop sporné rozhodnutí potvrzené rozhodnutím o zamítnutí stížnosti. I když tato agentura sporným rozhodnutím neposoudila žádost navrhovatelky o prodloužení smlouvy, odpověděla jí nicméně, že není povinna přijmout žádné jiné opatření než zaplacení náhrady, kterou jí uložil Tribunál, což v konečném důsledku implicitně znamenalo, že není namístě prodloužit pracovní smlouvu navrhovatelky [30].

43. V rámci rozhodnutí o zamítnutí stížnosti odvolací komise potvrdila toto odůvodnění a zdůraznila zejména skutečnost, že náhrada, kterou Tribunál uložil ve zrušujícím rozsudku – a kterou sama navrhovatelka požadovala jako náhradu za majetkovou újmu způsobenou neprodloužením její smlouvy – představovala „spravedlivou náhradu veškeré skutečné újmy, kterou [žalobkyně] utrpěla“, jak Tribunál konstatoval v bodě 201 zrušujícího rozsudku.

44. S ohledem na výše uvedené se domnívám, že sporným rozhodnutím, potvrzeným rozhodnutím o zamítnutí stížnosti, Cedefop implicitně posoudilo žádost navrhovatelky o prodloužení její smlouvy, přičemž se domnívalo, že není povinno přijmout jiné opatření než zaplacení náhrady, kterou mu uložil Tribunál.

45. Pokud jde o druhý argument, konstatuji, jak zdůraznil Tribunál v bodech 25, 26 a 41 napadeného rozsudku, že dočasný zaměstnanec nemá žádné právo na prodloužení smlouvy, neboť možnost jejího prodloužení je pouhou možností, která je ponechána na uvážení příslušného orgánu, přičemž orgány mají širokou posuzovací pravomoc při organizaci svých služeb [31]. Tyto úvahy se jeví jako o to relevantnější, jedná-li se o nahrazení smlouvy na dobu určitou smlouvou

[28] – Vzhledem k tomu, že předmět tohoto stanoviska je omezen na první důvod kasačního opravného prostředku, není touto analýzou dotčen přezkum ostatních důvodů kasačního opravného prostředku.

[29] – Viz bod 17 tohoto stanoviska.

[30] – Tribunál v tomto smyslu rozhodl v bodě 18 napadeného rozsudku.

[31] – V tomto smyslu viz zejména rozsudek ze dne 12. prosince 2024, DD v. FRA (C-130/22 P, EU:C:2024:1018, bod 39).

na dobu neurčitou, která vytváří stabilnější a časově neomezený vztah mezi orgánem a dotyčným zaměstnancem [32]. Z toho vyplývá, že splnění povinnosti vyplývající ze zrušujícího rozsudku nemuselo nutně vést k prodloužení smlouvy navrhovatelky [33].

46. Bez ohledu na opodstatněnost jeho odpovědi, která je předmětem dalších důvodů kasačního opravného prostředku [34], se domnívám, že Cedefop přijalo opatření nezbytná ke splnění povinností vyplývajících ze zrušujícího rozsudku na základě článku 266 SFEU.

47. Závěrem, v případě, že by Soudní dvůr rozhodl o vyhovění prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku, a v důsledku toho o vydání konečného rozhodnutí o žalobě, navrhuji zamítnout druhý žalobní důvod.

### *K návrhu na vynětí přílohy C.1 ze spisu*

48. Ve své kasační odpovědi Cedefop žádá Soudní dvůr, aby v souladu s článkem 151 svého jednacího řádu vyňal ze spisu přílohu C.1 kasačního opravného prostředku obsahující korespondenci mezi navrhovatelkou, její bývalou právní poradkyní a třetí osobou, v níž byl formou vynětí a vložení textu uveden obsah e-mailu zaslaného dne 2. dubna 2021 právním poradcem Cedefop bývalé právní poradkyni navrhovatelky ohledně možnosti zahájení jednání mezi stranami s cílem dosáhnout smírného urovnání sporu [35]. Cedefop v podstatě tvrdí, že předmětná korespondence je chráněna důvěrností komunikace mezi advokáty podle belgického kodexu profesní etiky advokátů, přičemž zdůrazňuje, že ani navrhovatelka, ani její současný poradce nebyli adresáty sporného e-mailu, zatímco navrhovatelka tvrdí, že důvěrnost stanovená tímto kodexem je vnitřním předpisem advokátní komory v Bruselu (Belgie), který pro ni není závazný, a že tato korespondence představuje rozhodující důkaz na podporu jejího stanoviska [36].

49. Úvodem připomínám, že unijní právo nestanoví žádné zvláštní pravidlo týkající se použití důkazů. Podle ustálené judikatury Soudního dvora se v tomto ohledu uplatňuje zásada volného hodnocení důkazů, ze které plyne, že přípustnost včas předloženého důkazu může být u unijních soudů zpochybněna pouze na základě toho, že důkaz nebyl obdržen řádně [37]. Zejména pokud některý účastník řízení uplatní důkazy, které nebyly předloženy řádně, musí být váženy zájmy příslušných účastníků řízení související s jejich právem na spravedlivý proces s přihlédnutím

[32] – To potvrzuje i ustálená judikatura Tribunálu [viz rozsudek ze dne 9. listopadu 2022, QM v. Europol, T-164/21, EU:T:2022:695, bod 83 a citovaná judikatura].

[33] – V tomto ohledu se zdá, že navrhovatelka zaměňuje povinnost Cedefop přijmout v návaznosti na zrušující rozsudek nové rozhodnutí o žádosti o prodloužení její smlouvy na jedné straně a odůvodnění, na němž je založeno nové rozhodnutí (sporné rozhodnutí potvrzené rozhodnutím o zamítnutí stížnosti), na straně druhé. Jinými slovy, otázka, zda je odůvodnění uvedené v těchto rozhodnutích opodstatněné, úzce souvisí s opodstatněností těchto rozhodnutí bez ohledu na to, zda tato agentura přijala rozhodnutí ke splnění povinností vyplývajících ze zrušujícího rozsudku.

[34] – Viz poznámka pod čarou 9 tohoto stanoviska.

[35] – Tento e-mail následoval po žádosti navrhovatelky adresované Cedefop, aby byla povinnost vyplývající ze zrušujícího rozsudku splněna prodloužením její smlouvy, s čímž Cedefop nesouhlasilo.

[36] – Pro upřesnění uvádím, že navrhovatelka rovněž předběžně namítá nepřípustnost tohoto návrhu, jelikož nebyl předložen samostatným podáním. Domnívám se však, že této námitce nelze vyhovět. Jak totiž tvrdí Cedefop, v souladu s čl. 151 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora by musel být uvedený návrh podán samostatným podáním pouze v případě, že by tato agentura požádala Soudní dvůr, aby o témže návrhu rozhodl, aniž by se zabýval věcí samou, čemuž tak v projednávané věci nebylo.

[37] – Viz zejména rozsudek ze dne 12. července 2022, Nord Stream 2 v. Parlament a Rada (C-348/20 P, EU:C:2022:548, bod 129 a citovaná judikatura). V právní nauce viz rovněž Lenaerts, K. a další, EU *Procedural Law*, 2. vydání, Oxford University Press, 2023, s. 790. V tomto ohledu se Soudní dvůr rozhodl vyjmout dokument ze spisu ve věci zejména v případě právních stanovisek vydaných k vnitřnímu použití právními službami orgánů (usnesení ze dne 23. října 2002, Rakousko v. Rada, C-445/00, EU:C:2002:607, bod 12, a ze dne 14. května 2019, Maďarsko v. Parlament, C-650/18, EU:C:2019:438, body 8 až 19) nebo vnitrostátního správního orgánu (usnesení ze dne 23. března 2007, Stadtgemeinde Frohnleiten a Gemeindebetriebe Frohnleiten, C-221/06, EU:C:2007:185, body 19 až 23).

k zájmům chráněným pravidly, která byla při získávání takových důkazů porušena nebo obcházena [38]. Z toho vyplývá, že unijní soud, kterému byla předložena žádost o vynětí odpovídajících důkazů ze spisu, musí poměřit zájmy žalobce, který tyto důkazy předložil, zejména s ohledem na jejich užitečnost pro účely posouzení důvodnosti žaloby, která u něj byla podána, se zájmy protistrany, které by mohly být konkrétně a skutečně poškozeny ponecháním uvedených důkazů ve spise [39].

50. Pokud jde o situaci v projednávané věci, rovněž připomínám, že je pravda, že právo na zachování důvěrnosti korespondence mezi advokátem a jeho klientem bylo Soudním dvorem [40] dlouhodobě uznáno zejména jako vyjádření zásad práva na spravedlivý proces a respektování soukromého života zakotvených v článcích 47 a 7 Listiny [41] a v článcích 6 a 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“) [42].

51. Za těchto podmínek mám za to, že ochrana důvěrnosti komunikace mezi advokátem a jeho klientem – která mimo jiné slouží především k ochraně zájmů klienta – se za všech okolností vztahuje i na korespondenci mezi advokáty, ledaže by tato komunikace byla součástí komunikace mezi advokátem a klientem [43]. Ochrana důvěrnosti korespondence mezi advokáty je totiž na vnitrostátní úrovni obvykle zajištěna etickými pravidly přijatými příslušnými advokátními komorami, případně na základě zmocnění zákonodárce, a zavazuje pouze advokáty, kteří jsou těmito pravidly vázáni [44].

[38] – Obdobně viz rozsudek ze dne 12. července 2022, Nord Stream 2 v. Parlament a Rada (C-348/20 P, EU:C:2022:548, bod 130). V projednávané věc se jednalo o interní dokumenty, na které se vztahuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. 2001, L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331), jejichž předložení nebylo povolené dotčeným orgánem ani nařízené unijním soudem.

[39] – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. července 2022, Nord Stream 2 v. Parlament a Rada (C-348/20 P, EU:C:2022:548, bod 131).

[40] – Viz rozsudek ze dne 18. května 1982, AM & S Europe v. Komise (155/79, EU:C:1982:157, body 18 až 27).

[41] – V tomto ohledu, pokud jde obecně o základy ochrany advokátního tajemství, viz stanovisko generálního advokáta Poiares Madura ve věci Ordre des barreaux francophones et germanophone a další (C-305/05, EU:C:2006:788, body 36 až 46 a citovaná judikatura). V právní nauce viz rovněž Van Gerven, D., „Professional Secrecy in Europe“, in *Professional Secrecy of Lawyers in Europe*, Cambridge University Press, 2013, s. 6 až 8.

[42] – Jak jsem uvedl ve svém stanovisku ve věci Orde van Vlaamse Balies a další (C-694/20, EU:C:2022:259, bod 49), potvrzeném v tomto ohledu Soudním dvorem v rozsudku ze dne 8. prosince 2022, Orde van Vlaamse Balies a další (C-694/20, EU:C:2022:963, bod 27), z judikatury ESLP vyplývá, že čl. 8 odst. 1 EÚLP chrání důvěrnost veškeré korespondence mezi jednotlivci a poskytuje zvýšenou ochranu komunikaci mezi advokáty a jejich klienty (v tomto smyslu viz rozsudek ESLP ze dne 6. prosince 2012, Michaud v. Francie, CE:ECHR:2012:1206JUD001232311, body 117 a 118). Obdobně jako toto ustanovení, jež chrání nejen činnosti spadající do obhajoby a procesní obrany, ale i právní konzultace, i článek 7 Listiny nezbytně zaručuje důvěrnost těchto právních konzultací, a to jak jejich obsahu, tak jejich existence. Jak totiž podotkl ESLP, osoby, které konzultují s advokátem, mohou rozumně očekávat, že jejich komunikace zůstane soukromá a důvěrná [rozsudek ESLP ze dne 9. dubna 2019, Altaj v. Turecko (č. 2), CE:ECHR:2019:0409JUD001123609, bod 49]. Kromě výjimečných situací tedy musí mít tyto osoby možnost legitimně důvěřovat tomu, že jejich advokát bez jejich souhlasu nikomu nesdělí, že s ním konzultují.

[43] – V tomto smyslu viz zejména Van Gerven, D., „Professional Secrecy in Europe“, in *Professional Secrecy of Lawyers in Europe*, Cambridge University Press, 2013, s. 17 a 18.

[44] – V tomto ohledu neexistuje ve vnitrostátních právních řádech jednotnost. Je pravda, že v některých systémech je tato korespondence předmětem téměř absolutní ochrany (viz například kromě článku 6.1 belgického kodexu profesní etiky advokátů, který citoval Cedefop, také článek 3.1 vnitrostátních interních pravidel výkonu advokátního povolání ve Francii a článek 48 italského kodexu profesní etiky advokátů), ale i v těchto případech povinnost vyplývající z této ochrany zůstává na příslušných advokátech. Na evropské úrovni podle článku 5.3.1 etického kodexu evropských advokátů Rady evropských advokátních komor (CCBE) (vydání z roku 2019), který je k dispozici ve francouzském jazyce na adrese: https://www.ccbe.eu/fileadmin/speciality_distribution/public/documents/DEONTOLOGY/DEON_CoC/FR_DEON_CoC.pdf, „[j]estliže advokát hodlá zaslat písemnosti advokátovi v jiném členském státě a přeje si, aby zůstaly důvěrné a tzv. ‚without prejudice‘, měl by své přání výslovně vyjádřit ještě před odesláním dokumentů“. Článek 5.3.2 tohoto kodexu upřesňuje, že „[j]estliže budoucí příjemce písemností není schopen zajistit jejich důvěrný charakter nebo statut ‚without prejudice‘, měl by o tom bezodkladně informovat odesílatele“. Komentář k článku 5.3 důvodové zprávy k tomuto dokumentu navíc odkazuje na rozdílné přístupy v členských státech.

52. Za předpokladu, že, jak tvrdí Cedefop, byla v projednávané věci porušena pravidla profesní etiky bruselské advokátní komory bývalou advokátkou navrhovatelky [45], odpovědnost vyplývající z tohoto porušení se týká pouze této advokátky a nemůže v zásadě vést k tomu, aby navrhovatelce bylo zakázáno předložit důkazy, které nezískala neoprávněně [46].

53. Tento závěr není zpochybněn skutečností, že v projednávané věci šlo o korespondenci, která zvažovala možnost smírného urovnání sporu, jelikož tato korespondence se v žádném případě netýkala případné výměny důvěrných informací o obsahu případného smírného řešení sporu, ale pouze vyjadřovala zásadní ochotu Cedefop zahájit taková jednání [47]. Kromě toho se judikatura, na kterou se Cedefop odvolává, týká přístupu k určitým dokumentům vypracovaným Komisí v rámci řízení o nesplnění povinnosti a není v projednávané věci relevantní [48].

54. Za těchto okolností navrhuji zamítnout návrh Cedefop na vynětí přílohy C.1 ze spisu [49].

## Závěry

55. S ohledem na předcházející úvahy navrhuji, aby Soudní dvůr:

– zamítl kasační opravný prostředek, nebo v případě, že by Soudní dvůr měl za to, že je třeba vyhovět prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku, zrušil rozsudek Tribunálu Evropské unie ze dne 7. února 2024, VP v. Cedefop (T-563/22, EU:T:2024:72) a zamítl druhý žalobní důvod žaloby podané VP k Tribunálu;

– zamítl návrh na vynětí přílohy C.1 ze spisu ve věci.

[45] – V tomto ohledu uvádím, že i když okolnost uváděná navrhovatelkou, že zástupce Cedefop sám požádal bývalou zástupkyni navrhovatelky, aby sdělila obsah této komunikace navrhovatelce, není podložena žádným důkazem, samotný obsah této komunikace podle mého názoru zavazoval uvedenou právní zástupkyni, aby svou klientku informovala o ochotě Cedefop zahájit jednání. Nezaujímám však žádné stanovisko k otázce, zda je přípustné doslovně reprodukovat veškerou komunikaci mezi oběma dotčenými advokáty, namísto jejího shrnutí, přičemž tato otázka v každém případě zůstává podřízena pravidlům příslušné advokátní komory a není v projednávané věci relevantní.

[46] – Zejména ve smyslu judikatury citované v bodě 49 tohoto stanoviska.

[47] – V tomto ohledu Tribunál v podobné situaci v podstatě uznal možnost dovolávat se existence dialogu mezi stranami směřujícího k případnému smírnému řešení sporu (rozsudek ze dne 18. října 2023, BZ v. ECB, T-162/21, EU:T:2023:647, bod 133).

[48] – V rámci této judikatury totiž Tribunál v podstatě rozhodl, že zachování dotčeného cíle, a sice smírného řešení sporu mezi Komisí a dotyčným členským státem před rozsudkem Soudního dvora, odůvodňuje odepření přístupu k dokumentům sepsaným v rámci dotčeného řízení (viz rozsudek ze dne 12. září 2007, API v. Komise, T-36/04, EU:T:2007:258, bod 121 a citovaná judikatura).

[49] – Tento závěr se samozřejmě nedotýká otázky důkazní hodnoty tohoto dokumentu, kterou posoudí Soudní dvůr v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů uvedenou v bodě 49 tohoto stanoviska.